

Դանիելի Գիրքը - Հարյուր Յոթանասուներորդ

Հոգու միջնաբերդը. ըմբռնելով աստվածային գահակալությունը և կերպարանափոխությունը մարգարեական համատեքստում

Jeff Pippenger

2024-03-31

2014 թվականին ուկրաինական պատերազմը նախաձեռնած ուժը որպես Ռուսաստան նույնացնելու բանալին «ամբոցն» է, որը թագավորության գլուխն է, այսինքն՝ մայրաքաղաքը: Մարդկային տաճարը բաղկացած է գլխից և մարմնից: Գլուխը բարձր բնությունն է, իսկ մարմինը՝ ստորին բնությունը: «Յոթ ժամանակները», որոնք ավարտվեցին 1844 թվականին, ապա պետք է միացվեն Երուսաղեմի հետ, որը Հուդայի գլուխն էր: Երուսաղեմի տաճարում գտնվում էր այն թագավորի գահը, որը Երուսաղեմի գլուխն էր, իսկ Երուսաղեմն էլ Հուդայի գլուխն էր: Աստվածայնության և մարդկայնության միությունը, որը ներկայացնում է հարյուր քառասունչորս հազարի կնքումը, ներկայացված է որպես «Քրիստոսի միտքը» ստանալը: Միտքը բարձր բնությունն է, և ուստի այն «գլուխն» է:

Երբ Դանիելով ներկայացվածները տեսնում են այն կանացի պատճառական տեսիլքը, որն իրենց փոխում է Քրիստոսի պատկերին, նրանք ընդունած են լինում Քրիստոսի միտքը, որն երկրորդ Ադամն է և հոգևոր է: Այդ պահին նրանց բառացի մարմնավոր միտքը, որը նրանք ժառանգեցին առաջին Ադամից նրա անկումից հետո, երբ նա շրջեց իր արարչության կարգը, խաչվում է: Այն մարմնավոր միտքը, որ պատերազմում է Աստծո օրենքի դեմ, և որը նրանք ստացել էին իրենց ծննդյան պահին՝ առանց իրենց որևէ ընտրության, փոխարինվում է Քրիստոսի մտքով, որը նրանք ընդունում են իրենց իսկ ընտրությամբ, և որը կատարյալ հնազանդ է Աստծո օրենքին: Նրանց նոր միտքը և Քրիստոսի միտքն այնուհետև դառնում են մեկ միտք, և երկուսն էլ միասին բնակվում են երկնավոր վայրերում գտնվող գահի վրա: Տաճարի ներսում կա մի տեղ, որտեղ գտնվում է Աստծո գահը, և մարդկային էակները, որոնք ստեղծված են Աստծո պատկերով, տաճարի ներսում ունեն մի հատուկ տեղ, որը նախատեսված է Աստծո ներկայության համար:

Այդ տեղը նրանց ստորին բնության մեջ չէ, որը ներկայացված է հյուսիսային թագավորությամբ: Այն այն տեղում է, որը ներկայացված է հարավային թագավորությամբ, որտեղ Աստված ընտրեց դնել Իր անունը, այսինքն՝ Իր բնավորությունը: Այդ տեղը Երուսաղեմում է, սակայն, որպես Հուդայի մայրաքաղաք, Երուսաղեմը գլուխն է, իսկ մայրաքաղաքի գլուխը՝ թագավորը: Եվ Երուսաղեմն ընտրվեց լինելու մայրաքաղաքը, բայց նույն կերպ ընտրվեց նաև որպես այն վայրը, որտեղ Աստված պիտի դներ Իր տաճարը: Ապա Իր տաճարում Նա դրեց Իր գահը: Հարավային թագավորությունը ներկայացնում է մարդու բարձր բնությունը, սակայն այն նաև ունի թագավորի համար առանձնահատուկ գահասրահ: Քույր Ուլայթը այդ տեղն անվանում է հոգու «միջնաբերդը»: Միջնաբերդը, ըստ սահմանման, ամրոց է:

«Ամբողջ սիրտը պետք է տրվի Աստծուն, այլապես Աստծո ճշմարտությունը չի ունենա կյանքի և բնավորության վրա սրբագործող ազդեցություն: Սակայն տխուր իրողություն է, որ շատերը, ովքեր խոստովանում են Քրիստոսի անունը, երբեք իրենց սրտերը չեն տվել Նրան պարգույթամբ: Նրանք երբեք չեն ապրել քրիստոնեության պահանջներին ամբողջական հանձնման գոջումն ու փշրումը, և դրա հետևանքն այն է, որ ճշմարտության փոխակերպող գործությունը նրանց կյանքերում չկա. Քրիստոսի սիրո խոր, մեղմացնող ազդեցությունը չի երևում կյանքում և բնավորության մեջ: Բայց ի՞նչ աշխատանք կարող էր կատարվել Աստծո հոտը կերակրելու գործում, եթե ենթահովիվները խաչված լինեին Քրիստոսի հետ և ապրեին Աստծու համար՝ համագործակցելու հոտի Գլխավոր Հովվի հետ: Քրիստոսը մարդկանց կոչ է անում աշխատել այնպես, ինչպես Ինքն աշխատեց: Անհրաժեշտ է ավելի խոր, ավելի զորեղ, ավելի պարտադրող վկայություն այն ճշմարտության գործության մասին, ինչպես այն երևում է նրանց գործնական աստվածապաշտության մեջ, ովքեր հայտարարում են, թե հավատում են դրան: Փրկչի սերը հոգում կհանգեցնի վճռական փոփոխության այն ձևի մեջ, որով մշակները աշխատում են կորստյան մատնվածների հոգիների համար: Երբ ճշմարտությունը գրավում է հոգու միջնաբերդը, Քրիստոսը գահակալում է սրտում, և մարդկային գործիքը կարող է այնժամ ասել. «Ես Քրիստոսի հետ խաչված եմ. բայց կենդանի եմ. սակայն ոչ թե ես, այլ Քրիստոսն է ապրում ինձանում. և այն կյանքը, որ այժմ ապրում եմ մարմնի մեջ, ապրում եմ Աստծո Որդու հանդեպ հավատով, որ սիրեց ինձ և Իրեն մատնեց ինձ համար»: Review and Herald, October 9, 1894.

«Հոգու միջնաբերդն» այն վայրն է, որտեղ «Քրիստոսը գահակալում է»: Քրիստոսի գահակալումը կատարվում է, երբ մարմինը խաչվում է, իսկ մարմինը, ըստ Պողոսի սահմանման, ստորին բնությունն է, և դա հյուսիսային թագավորությունն է: Ահա թե ինչու հյուսիսային թագավորության մարգարեությունը հասնում էր միայն մինչև 1798 թվականը: Ստորին բնությունը չի կարող միավորվել Աստվածության հետ. այն պետք է փոխվի մի ակնթարթում, աչք թարթելու չափ ժամանակում, երկրորդ գալուստի ժամանակ: Հարավային թագավորությունը, որն իր մեջ պարունակում էր «գլուխը», որ Երուսաղեմն էր, և «գլուխը», որ սրբարանն էր, հասնում էր մինչև 1844 թվականը, որովհետև այն ներկայացնում էր բարձրագույն բնությունը, որը կարող էր ընտրել մարմինը խաչել և հավատքով մտնել Ամենասուրբ Տեղի միջնաբերդը և Քրիստոսի հետ գահին նստել: Այն տեղը, որտեղ տեղի է ունենում այդ միավորումը և այդ գահակալումը, մարդկային տաճարի միջնաբերդում է: Տասնմեկերորդ գլխի տասներորդ համարը գլուխը սահմանում է որպես ամրոց, սակայն այդ ճշմարտությունը հաստատվում է միայն Եսայիայի վկայությամբ, որը պահանջում է, որ ամրոցին (միջնաբերդին) վերաբերող ճշմարտությունը հասկացվի իր արտաքին և ներքին կիրառություններով:

Աստծո խոսքը պիտի լինի մեր հոգևոր կերակուրը: «Ես եմ կյանքի հացը,— ասաց Քրիստոսը,— ով գալիս է Ինձ մոտ, երբեք չի քաղցի, և ով հավատում է Ինձ, երբեք չի ծարավի»: Աշխարհը կորչում է մաքուր, չխառնված ճշմարտության պակասից: Քրիստոսը ճշմարտությունն է: Նրա խոսքերը ճշմարտություն են, և դրանք ունեն ավելի խոր նշանակություն, քան երևում է արտաքինից, և մի արժեք, որ վեր է նրանց անպաճույճ տեսքից: Սուրբ Հոգով կենդանացած միտքը կզգայ այս խոսքերի

արժեքը: Երբ մեր աչքերը օծվեն սուրբ ակնասաղարթով, մենք կկարողանանք զանազանել ճշմարտության թանկագին գոհարները, թեկուզ դրանք թաղված լինեն մակերևույթի տակ:

«Ճշմարտությունը նուրբ է, վսեմացնող, բարձր: Երբ այն ձևավորում է բնավորությունը, հոգին աճում է նրա աստվածային ազդեցության ներքո: Ամեն օր ճշմարտությունը պետք է ընդունվի սրտի մեջ: Այսպես մենք ուտում ենք Քրիստոսի խոսքերը, որոնք Նա հայտարարում է, թե հոգի և կյանք են: Ճշմարտության ընդունումը յուրաքանչյուր ընդունողի կդարձնի Աստծո զավակ, երկնքի ժառանգ: Այն ճշմարտությունը, որ պահպանվում է սրտում, սառը, մեռած տառ չէ, այլ կենդանի գորություն»:

«Ճշմարտությունը սուրբ է, աստվածային: Այն ավելի զորավոր և ավելի հզոր է, քան որևէ այլ բան՝ Քրիստոսի նմանությամբ բնավորության ձևավորման գործում: Դրա մեջ կա ուրախության լիություն: Երբ այն փայփայվում է սրտում, Քրիստոսի սերը գերադասվում է որևէ մարդկային էակի սիրուց: Սա է քրիստոնեությունը: Սա է Աստծո սերը հոգու մեջ: Այսպես մաքուր, անխառն ճշմարտությունը գրավում է էության միջնաբերդը: Կատարվում են այս խոսքերը. «Եվ նոր սիրտ պիտի տամ ձեզ, և նոր հոգի պիտի դնեմ ձեր մեջ»: Կա ազնվություն այն մեկի կյանքում, ով ապրում և գործում է ճշմարտության կենսագոր ազդեցության ներքո»: Review and Herald, February 14, 1899.

Մարգարեական պատմության այն տեսիլքը, որ ներկայացված է Դանիել տասնմեկերորդ գլխում, սկսվում է երկրորդ համարից, երբ վեցերորդ և ամենահարուստ նախագահը համընկնում է գլխի հետ, որը Ռուսաստան է՝ տասնմեկից տասնհինգ համարներում: Այդ պատմության մեջ վեցերորդ նախագահը կդառնա այն ութերորդը, որ յոթից է, և նա կթագավորի, երբ Միացյալ Նահանգներում եկեղեցին և պետությունը միավորվեն և տասնվեցերորդ համարում ավարտին հասցնեն իրենց անսուրբ պոռնկությունը՝ շուտով գալիք կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ:

Այն դրոշը, որ այն ժամանակ պետք է բարձրացվի, հիասթափության կմատնվի և մի ժամանակահատվածով՝ երեքուկես օրով, կմեռնի, ինչը Դանիել տասներորդ գլխում քսանմեկ օր է: Դանիելի համար սգո այդ քսանմեկ օրվա ավարտին, որը երկու վկաների՝ փողոցում մահվան երեքուկես օրվա ավարտն է, որոնք Եզեկիելի հովտում գտնվողներն են, որոնք մեռած, չոր ոսկորներ են, կա մի մարգարեական պատգամ, որը մեռելներին դարձյալ կյանք է բերում: Այդ ընթացքը Դանիել տասներորդ գլխում ներկայացված է երեք քայլերով:

Եվ առաջին ամսվա քսանչորսերորդ օրը, երբ ես գտնվում էի մեծ գետի՝ Հիդդեկելի ափին, բարձրացրի աչքերս ու նայեցի, և ահա՝ մի մարդ՝ բեհեզե հանդերձներով զգեստավորված, որի մեջքը գոտևորած էր Ուփազի նուրբ ոսկով: Նրա մարմինը նույնպես նման էր բերիլ քարի, և նրա դեմքը՝ ինչպես կայծակի տեսք, և նրա աչքերը՝ ինչպես կրակի ճրագներ, և նրա բազուկներն ու ոտքերը՝ ինչպես ողորկված պղնձի փայլ, և նրա խոսքերի ձայնը՝ ինչպես բազմության ձայն: Եվ ես՝ Դանիելս միայն, տեսա այդ տեսիլքը, որովհետև այն մարդիկ, որ ինձ հետ էին, չտեսան տեսիլքը, բայց

մեծ դող ընկավ նրանց վրա, այնպես որ փախան՝ թաքնվելու: Ուստի ես մենակ մնացի և տեսա այս մեծ տեսիլքը, և իմ մեջ ոչ մի գործություն չմնաց, որովհետև իմ պայծառ կերպարանքը իմ մեջ ապականության վերածվեց, և ես ոչ մի գործություն չպահեցի: Սակայն ես լսեցի նրա խոսքերի ձայնը, և երբ լսեցի նրա խոսքերի ձայնը, խոր քնի մեջ ընկա իմ երեսի վրա, և իմ դեմքը դեպի գետին էր: Եվ ահա՝ մի ձեռք դիպավ ինձ և կանգնեցրեց ինձ իմ ծնկների ու իմ ձեռքերի ափերի վրա: Եվ նա ասաց ինձ. «Ո՛վ Դանիել, մեծապես սիրված մարդ, հասկացիր այն խոսքերը, որ ասում եմ քեզ, և կանգնիր ուղիղ, որովհետև այժմ ես քեզ մոտ եմ ուղարկվել»: Եվ երբ նա այս խոսքն ասաց ինձ, ես կանգնեցի՝ դողալով: Այն ժամանակ նա ասաց ինձ. «Մի՛ վախեցիր, Դանիել, որովհետև այն առաջին օրվանից, երբ սիրտդ դրեցիր հասկանալու և քեզ խոնարհեցնելու քո Աստծու առաջ, քո խոսքերը լսվեցին, և ես եկել եմ քո խոսքերի համար: Բայց Պարսկաստանի թագավորության իշխանը դիմակայեց ինձ քսանմեկ օր, և ահա՝ Միքայել, գլխավոր իշխաններից մեկը, եկավ ինձ օգնելու, և ես այնտեղ մնացի Պարսկաստանի թագավորների մոտ: Այժմ եկել եմ, որպեսզի քեզ հասկացնեմ, թե ինչ պիտի պատահի քո ժողովրդին վերջին օրերում, որովհետև տեսիլքը դեռ շատ օրերի համար է»: Դանիել 10:4–14:

Դանիելը սուգի քսանմեկ օրվա ավարտին է, երբ տեսնում է Քրիստոսի տեսիլքը և լսում է Քրիստոսի խոսքերը: Աստծո տեսանելի և բանավոր Խոսքի տեսիլքը առաջ է բերում երկու դասերի բաժանումը, և Դանիելը մեռած էր փողոցում, որովհետև «խոր քնի մեջ» էր:

Այս բաներն ասաց նա, և դրանից հետո նրանց ասում է. «Մեր բարեկամ Ղազարոսը ննջում է, Բայց ես գնում եմ, որպեսզի նրան արթնացնեմ քնից»: Այնժամ նրա աշակերտները ասացին. «Տե՛ր, եթե նա ննջում է, ապա կփրկվի»: Սակայն Հիսուսն իր մահվան մասին էր խոսում, մինչդեռ նրանք կարծեցին, թե նա քնի մեջ հանգիստ առնելու մասին էր ասում: Այն ժամանակ Հիսուսը նրանց պարզ կերպով ասաց. «Ղազարոսը մեռավ»: Հովհաննես 11:11–14.

Այնուհետև Դանիելը առաջին անգամ հպվեց Գաբրիելի կողմից, որը նրան տեղեկացրեց այն քաղաքական պայքարի մասին, որ տեղի էր ունեցել, մինչ Դանիելը մեռած էր (քնած), և որ այժմ ինքը պիտի տա այն տեսիլքի մեկնությունը, որը հենց նոր Դանիելին կերպափոխել էր Քրիստոսի պատկերին: Այնուհետև նա պիտի հպվեր երկրորդ անգամ՝ հենց Ինքը՝ Քրիստոսի կողմից:

Եվ երբ նա ինձ այսպիսի խոսքեր ասաց, ես իմ երեսը դեպի գետին դարձրի և համրացա: Եվ ահա, մարդու որդիների նմանության պես մեկը դիպավ իմ շուրթերին. ապա ես բացեցի իմ բերանը, խոսեցի և ասացի իմ առաջ կանգնածին. Ո՛վ իմ տեր, տեսիլքի պատճառով ցավերս ինձ վրա դարձան, և ես ոչ մի գործություն չպահեցի: Որովհետև ինչպե՞ս կարող է այս իմ տիրոջ ծառան խոսել այս իմ տիրոջ հետ. քանզի իմ մեջ իսկույն ոչ մի գործություն չմնաց, և ոչ էլ շունչ մնաց իմ մեջ: Դանիել 10:15–17.

Սա զուգահեռ է Եզեկիելի առաջին մարգարեությանը՝ երեսունյոթերորդ գլխում, որովհետև այն երկու մարգարեություններում, որոնք Եզեկիելին ասվում է հովտի

մեռած ոսկորներին ներկայացնել, առաջինը ձևավորում է մարմինները, բայց նրանք այնժամ շունչ չունեն, և ոչ էլ հզոր զորքի ուժն ունեն: Եզեկիելի երկրորդ մարգարեությամբ է, որ մարմինները չորս հոդմերից շունչն են ստանում և կանգնում են որպես հզոր զորք, իսկ Դանիելի երկրորդ հպման ժամանակ «իմ մեջ ուժ չմնաց, և ոչ էլ շունչ մնաց իմ մեջ»: Այնուհետև Դանիելը դարձյալ հպվում է՝ ընդհանուր առմամբ երրորդ անգամ, իսկ Գաբրիելի կողմից՝ երկրորդ անգամ:

Ապա մարդակերպ տեսքով մեկը նորից եկավ, դիպավ ինձ և զորացրեց ինձ: Եվ ասաց. «Ո՛վ մեծապես սիրված մարդ, մի՛ վախեցիր. խաղաղություն քեզ. զորացի՛ր, այո՛, զորացի՛ր»: Եվ երբ նա խոսեց ինձ հետ, ես զորացա և ասացի. «Թող իմ տերը խոսի, որովհետև դու զորացրիր ինձ»: Դանիել 10:18, 19.

Դանիելի երրորդ հպումը Եզեկիելի երկրորդ մարգարեությունն է, որը մարմիններին կանգնեցնում է իրենց ոտքերի վրա՝ որպես մի հզոր բանակ: Նրա մարգարեությունն ուղղված է մի ժողովրդի, որ գիտակցում է, թե ինքը մեռած է, քանզի սգի մեջ էր, ինչպես Դանիելը:

Ապա նա ինձ ասաց. «Մարգարեացիր հողմին, մարգարեացի՛ր, մարդո՛ւ որդի, և ասա՛ հողմին. Այսպես է ասում Տեր Աստվածը. Ե՛կ չորս հոդմերից, ո՛վ շունչ, և փչի՛ր այս սպանվածների վրա, որպեսզի կենդանանան»: Եվ ես մարգարեացա, ինչպես նա պատվիրել էր ինձ, և շունչը մտավ նրանց մեջ, և նրանք կենդանացան ու կանգնեցին իրենց ոտքերի վրա՝ չափազանց մեծ մի զորք: Ապա նա ինձ ասաց. «Մարդո՛ւ որդի, այս ոսկորները Իսրայելի ամբողջ տունն են. ահա նրանք ասում են. “Մեր ոսկորները չորացել են, և մեր հույսը կորել է. մենք կտրված ենք մեր մասերից”»: Եզեկիել 37:9–11.

Տերը պատվիրում է Եզեկիելին մարգարեանալ, և նա նրանց ասում է, որ Իսրայելի տան վկայությունն այն է, որ նրանք մեռած են, առանց հույսի և կտրված: Նրանք սուգ են անում, ինչպես Դանիելը, որովհետև հիասթափված են 2020 թվականի հուլիսի 18-ի չկատարված կանխատեսումից, և այդ վիճակում Եզեկիելին ասվում է՝ մարգարեացիր:

Ուստի մարգարեացիր և ասա նրանց. այսպես է ասում Տեր Աստվածը. Ահա՛, ո՛վ իմ ժողովուրդ, Ես պիտի բացեմ ձեր գերեզմանները, պիտի դուրս բերեմ ձեզ ձեր գերեզմաններից և պիտի ձեզ բերեմ Իսրայելի երկիրը: Եվ դուք պիտի իմանաք, որ Ես եմ Տերը, երբ բացեմ ձեր գերեզմանները, ո՛վ իմ ժողովուրդ, և ձեզ դուրս բերեմ ձեր գերեզմաններից, և Իմ Հոգին պիտի դնեմ ձեր մեջ, և դուք պիտի ապրեք, և Ես պիտի հաստատեմ ձեզ ձեր երկրում. ապա պիտի իմանաք, որ Ես՝ Տերս, ասել եմ և կատարել եմ, ասում է Տերը: Եզեկիել 37:12–14.

Տերը, որ Միքայել հրեշտակապետն է, բացում է նրանց գերեզմանները, և Հայտնության տասնմեկերորդ գլխի երկու վկաները, որոնք ապա հարություն են առնում, ստանում են Սուրբ Հոգին և ոտքի են կանգնում, ճիշտ այնպես, ինչպես Սուրբ Հոգին տրվեց նրանց, ովքեր ոտքի կանգնեցին, երբ դուրս բերվեցին իրենց գերեզմաններից Եզեկիելի երկրորդ մարգարեության մեջ:

Եվ երեք օր ու կես անց Աստծուց եկող կյանքի Հոգին մտավ նրանց մեջ, և նրանք կանգնեցին իրենց ոտքերի վրա. և մեծ ահ ընկավ նրանց տեսնողների վրա:
Հայտնություն 11:11:

Այդ երկու վկաները ներկայացված են որպես Մովսես և Եղիա, իսկ Մովսեսը նույնպես հարություն առավ հրեշտակապետի ձայնով:

Սակայն Միքայել հրեշտակապետը, երբ վիճում էր սատանայի հետ և վեճ ուներ Մովսեսի մարմնի մասին, չհամարձակվեց նրա դեմ հայհոյալից մեղադրանք բերել, այլ ասաց. «Տե՛րն է քեզ սաստում»: Հուդա 1:9:

Միքայելը՝ Իշխանն ու Հրեշտակապետը, Նա է, որ եկավ և օգնեց Գաբրիելին Դանիելի տասներորդ գլխում, և Նրա ձայնն է, որ կանչում է տղամարդկանց ու կանանց դեպի կյանք:

Քանի որ Տերն Ինքը պիտի իջնի երկնքից՝ աղաղակով, հրեշտակապետի ձայնով և Աստծու փողի ձայնով. և Քրիստոսի մեջ մեռածներն առաջ պիտի հարություն առնեն: Ա Թեսաղոնիկեցիներ 4:16:

Դանիելի երեք հպումները ներկայացնում են երրորդ հրեշտակի Լաոդիկեական շարժումից անցումը դեպի երրորդ հրեշտակի Փիլադելփիական շարժումը, և Դանիել տասներորդ գլխում այն տեսիլքը, որը կատարում է անցումը Լաոդիկեայի պատկերից դեպի Փիլադելփիայի պատկերը, ներկայացված է այն մարգարեական պատմությամբ, որ ներկայացված է տասնմեկերորդ գլխում: Այդ տեսիլքը Եզեկիելի կողմից ներկայացված է որպես երրորդ վայի իսլամի տեսիլք: 2014 թվականին Ռուսաստանը նախաձեռնեց երկրորդ պրոքսի պատերազմը: 2015 թվականին ամենահարուստ նախագահը սկսեց իր ջանքերը՝ դառնալու վեցերորդ նախագահը:

2020 թվականին այդ նախագահը, ներկայացնելով Հանրապետական եղջյուրը, սպանվեց անտակ խորքից ելնող «արթնացած» աթեիստական գազանի կողմից, և նույն տարում սպանվեց նաև լաոդիկեական բողոքական եղջյուրը: 2023 թվականին երկու եղջյուրներն էլ կրկին կենդանացան՝ երկուսն էլ սկսելով իրենց անցումը դեպի այն ութերորդը, որ յոթից է: Մեկը անցում է կատարում դեպի գազանի քաղաքական պատկերը, քանի որ Միացյալ Նահանգներում Եկեղեցին և Պետությունը միավորվում են, իսկ մյուս եղջյուրը անցում է կատարում լաոդիկեայի պատկերից դեպի Քրիստոսի պատկերը: Երկուսն էլ պիտի բարձրացվեն շուտով գալիք կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ: Մեկը պիտի դառնա «Ալեքսանդր Մեծը»՝ այն տասը թագավորների գերագույն թագավորը, որոնք իրենց յոթերորդ թագավորությունը տալիս են Հռոմի պոռնիկին, իսկ մյուսը պիտի բարձրացվի որպես դրոշ:

Այն տեսիլքը, որ առաջ է բերում այս երկու անցումները, այն պատմությունն է, որ ծավալվում է 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ի և կիրակնօրյա օրենքի միջև: Դանիելի գրքի տասնմեկերորդ գլխի տասնմեկերորդ համարը մասնավորապես նույնացվում է այն համատեքստում, որ եթե չհավատաք, չեք հաստատվի:

Այս ուսումնասիրությունը կշարունակենք հաջորդ հոդվածում:

«Աստվածաշնչյան կանոնները պիտի լինեն ամենօրյա կյանքի ուղեցույցը: Քրիստոսի խաչը պիտի լինի գլխավոր թեման՝ բացահայտելով այն դասերը, որ մենք պետք է սովորենք և գործադրենք: Քրիստոսը պետք է ներմուծվի բոլոր ուսումնասիրությունների մեջ, որպեսզի ուսանողները ըմպեն Աստծո գիտությունը և Նրան ներկայացնեն իրենց բնավորությամբ: Նրա գերազանցությունը պիտի լինի մեր ուսումնառության առարկան թե՛ ժամանակի մեջ, թե՛ հավիտենության մեջ: Աստծո խոսքը, որ Քրիստոսի միջոցով ասվել է Հին և Նոր Կտակարաններում, երկնքից իջած հացն է, բայց շատ բան, որ գիտություն է կոչվում, նման է մարդկային հորինվածքի կերակուրների՝ խարդախված սննդի. դա ճշմարիտ մանանան չէ:»

«Աստծո խոսքում գտնվում է անառարկելի, անսպառ իմաստություն՝ իմաստություն, որ իր ծագումն առել է ոչ թե սահմանափակ, այլ անսահման մտքում: Սակայն այն բանի մեծ մասը, որ Աստված հայտնել է Իր խոսքում, մարդկանց համար մուր է, որովհետև ճշմարտության գոհարները թաղված են մարդկային իմաստության և ավանդության աղբի տակ: Շատերի համար խոսքի գանձերը մնում են ծածուկ, որովհետև դրանք չեն փնտրվել լրջմիտ համառությամբ, մինչև որ ոսկեղեն պատվիրանները հասկացվել են: Խոսքը պետք է քննել, որպեսզի այն մաքրի և պատրաստի նրանց, ովքեր ընդունում են այն, դառնալու արքայական ընտանիքի անդամներ, երկնային Թագավորի զավակներ:»

«Աստծո խոսքի ուսումնասիրությունը պետք է փոխարինի այն գրքերի ուսումնասիրությանը, որոնք միտքերը տարել են միստիցիզմի մեջ և հեռացրել ճշմարտությունից: Նրա կենդանի սկզբունքները, հյուսված մեր կյանքի մեջ, պիտի լինեն մեր պաշտպանությունը փորձությունների և գայթակղությունների ժամանակ. Նրա աստվածային խրատն է հաջողության միակ ճանապարհը: Քանի որ փորձությունը գալիս է յուրաքանչյուր հոգու վրա, կլինեն հավատորացություններ: Ոմանք կդրսևորվեն որպես դավաճաններ՝ ինքնագլուխ, գոռոզամիտ և ինքնաբավ, և կհեռանան ճշմարտությունից՝ նավաբեկության մատնելով հավատը: Ինչո՞ւ: Որովհետև նրանք չապրեցին «ամեն խոսքով, որ դուրս է գալիս Աստծո բերանից»: Նրանք խորը չփորեցին և իրենց հիմքը հաստատուն չդարձրին:»

«Երբ Տիրոջ խոսքերը, որ փոխանցվում են Նրա ընտրյալ պատգամաբերների միջոցով, բերվում են նրանց, նրանք տրտնջում են և մտածում, թե ճանապարհը չափազանց նեղ է դարձված: Հովհաննեսի վեցերորդ գլխում կարդում ենք ոմանց մասին, որոնք համարվում էին Քրիստոսի աշակերտներ, բայց երբ պարզ ճշմարտությունը ներկայացվեց նրանց, նրանք դժգոհեցին և այլևս Նրա հետ չքայլեցին: Նույն կերպ այս մակերեսային ուսանողներն էլ կշրջվեն Քրիստոսից: Վկայություններ, հատոր 6, 132: